

Batı'da Tebliğ ve İrşad

Bediüzzaman Said Nursî'ye göre, bu asır iman kurtarmak asrıdır. Risale-i Nur ise, küfre karşı imanın son ordusudur. Kısa bir zaman önce Müslüman olmama rağmen, bu pek mühim mevzuda hizmet tarzları ve muvaffak olma şartları hakkında bazı fikirlerimi arz edeceğim. Çünkü Batılı ve daha önce bir Hristiyan olmam sebebiyle, sanırım bazı gözlemlerim bu konuda ilgi çekici olacaktır. Mümkün olduğu kadar görüşlerimi Risale-i Nur'un süzgecinden geçirmeye çalışarak arz edeceğim.

1) Hizmette mühim olan vasıta değil, neticedir

Evvelâ, hak din mensupları olarak, Müslümanların azınlıkta olduğu Batıda, hepimiz gayr-i Müslimlere tebliğle vazifeliyiz. Aslında Batıda Kur'ân'a ve sünnete göre yaşamak zaten fiilî bir tebliğdir. Böyle bir tebliğ müşahede edildikçe dikkatleri çekip iman hakikatlerine geçiş vesile oluyor. Hatta irşadakadarvarıyor. Böyle mutlu bir netice vukubulduğunda ancak seviniriz. Hangimiz buna vesile olursa olsun, önemli olan neticedir. Cenab-ı Hak dilediğini hidayete vesile kılar. Batıda hizmet eden ve İslâmî irşadta vazife yapan grupları; Şeyh Nazım Hakkani, İdris Şah veya New York'taki Şeyh Muzaffer gibi sofiler, Güney Afrika'da Şeyh Ahmed Didat, Seyyid Hüseyin Nasr gibi şiiiler, Seyyid Kutub veya Ebul A'la Mevdudî gibi modernistler, Mevlânâ Celâleddin Rumî'nin yolundan gidenler, Millî Görüşçüler, Vehhabiler şeklinde özetlemek mümkündür. Tebliğ ve irşad için Nur Talebelerinin böyle gruplarla ittifak etmesinde kanaatimce bir mahzur yoktur. İslâm dinini Batılılara tebliğ etmenin ehemmiyeti o kadar büyüktür ki, Müslümanlar arası teşrik-i mesaîyi ve ittifakı zaruri kılar. İttifak sahasını, bu sebeple geniş tutmakta maslahat olsa gerektir. Bediüzzaman Said Nursî Emirdağ Lahikası'nda, "Şimdi ehl-i iman, değil Müslüman kardeşleriyle, belki Hristiyanın dindar ruhanileriyle ittifak etmek ve medar-ı ihtilaf meseleleri nazara almamak, niza etmemek gerektir. Çünkü, küfr-ü mutlak hücum ediyor" demektedir.

Bediüzzaman Said Nursî'nin öngördüğü XX. asır Müslümanlarının Hristiyan dindarlar ile ittifakı bence komünizmin çöküşüne kadar süren hadiselerde tahakkuk etti. Doğuda Nakşilerle Batıda Papa ve Katolikler, komünistlerin çöküp kendi ağırlığı altında kalmasına kadar onları içten içe çürüttüler. Bunun misalini Asr-ı Saadette görmek mümkündür. Peygamber Efendimiz (a.s.m.), Müslümanlar küçük bir azınlıkken Musevilerle, Mekkelimüşriklerle ve başka muhaliflerle defalarca, taktik olarak nitelendirilebilen ittifaklar ve antlaşmalar yapmıştır. Elbette bunlarda bizler için ibretler vardır.

Bediüzzaman Hazretlerinin tek bir gayesi vardı: *Türkiye'de ve bütün dünyada imanın ihyası.* Hayatı boyunca, mânevî bakımdan hiç de müsbet olmayan gruplar, partiler, insanlarla bile ittifak etmesi hep bu gayenin tahakkuku içindir. Bugün Avrupa'da tebliğ ve irşad için pek çok yardıma muhtacız. Bu cihad için, ittifaklardan

çekinmemeliyiz.

2) İkna metodlarının, zora ve şiddete dayanmayan usullerin üstünlüğü

Bazen şiddet kaçınılmaz olur. Meselâ, Afganistan'da Ruslara karşı, Bosna'da ve Filistin'de zalimlere karşı olduğu gibi, saldırıya karşı nefis müdafaası şarttır. Ancak kanaatime göre, bu asırda Müslümanların asıl zaferleri, düşmanlarını mânen yıkmalarıyla ortaya çıktı. Meselâ sömürgeci İngilizler, Hindistan'da Gandhi, Apartheidciler Güney Afrika'da Mandela tarafından, bu şekilde mağlup edildi. Sovyet Birliği'nin çöküşünde de, aynı gerçeği görürüz. İran'da Şah Rıza Pehlevi'nin düşüşünde de... İnşaallah istikbalde diğer Müslüman ülkelerde de aynı gerçek görülecek. Herhalde en mükemmel şekilde bu usul Asr-ı Saadette Mekke'nin fethinde tatbik sahasına konuldu. Zaten Batıda böyle tedrici metodları tercih ve takdir edenlerin sayısı hem "mass medya'da", hem de aydın kesimde oldukça yüksek. Ancak, bu usulün tatbiki hiç de kolay değildir ve geniş maharet, plânlama ve teşkilâtlandırma gerektiriyor.

3) Hedef grubuna göre çeşitli tebliğ usülleri

Tebliğ çeşitli gruplara yönelik olabilir. Hedef grubuna göre tebliğ usulünde de değişiklikler olmalıdır. Bu konuşmada kendimi Batıdaki tebliğle sınırladım. Çünkü bu sınırlar içerisinde katkıda bulunabileceğime inanıyorum.

Batıda birçok ayırım yapabiliriz:

- *Millî ya da etnik farklılıklar.*
- *Batılılar ile İslâm ülkelerinden göç edenler.*
- *Allah'ı tanımayanlar, mülhidler, kâfirler.*
- *İmanlarını tatbik etmeyenler.*
- *Dinde esneklik taraftarları.*
- *Dindar müminler.*
- *Muhafazakârlar.*
- *Mutaassıplar.*
- *Belli bir kilise ya da havraya mensup olanlar.*
- *Farklı mezhep mensupları (İslâm'da, Hristiyanlıkta ve Musevilikte de olabilir).*

Bunların herbirine ait ayrı ayrı tebliğ tarzı olmalıdır. Meselâ, Avrupa'ya yerleşmiş olan Müslümanları ve onların çocuklarını ve torunlarını ele alalım. Biz onların dinlerini, imanlarını muhafaza etmekle mükellefiz. Genelde kalblerinde iman çekirdeği varolduğu için, bu gruba yönelik tebliğ, Batılılara göre daha kolay olacaktır. Ancak, bu gruba yönelik tebliğde diğer tebliğcilerin görüş farkları ortaya çıkmaktadır. "İslâm modernize edilebilir mi? İslâm modern Batılı bir hayat tarzı ile bağdaşabilir mi? Batılı bir ticaret şirketi ortamında İslâm yaşanabilir mi? Sünnet-i Seniyyenin belli maddelerini terketmek, değiştirmek ya da intibak ettirmek olur mu?" Tabii bu sorulara Muhammed Abduh, Muhammed İkbâl, Cemaleddin Afgani, Hasan el-Benna tarafından enteresan cevaplar verilmiştir, ama bence daha önemli ve geniş kapsamlı fikirler ve çözümler Risale-i Nur'da vardır; hem de Sünnet-i Seniyyeden taviz vermeksizin... Meselâ, Bediüzzaman Said Nursî'ye göre, esaslarda hak dinimiz yaşanmalıdır ve bu esaslardan vazgeçilmez; halbuki teferruatlar aynı seviyede değiller.

Bu, Müslüman asıllı gruplar için tebliğ teşkilâtları kurulmalıdır ve Batılılara yönelik olanlardan ayrı olmalıdır. Ayrıca bunları milliyetlerine göre de teşkilâtlandırmak gerekir. Ancak, bir Avrupa ülkesinde, meselâ Türk asıllılar için birden fazla tebliğ ve irşad teşkilâtının olması, bana göre tebliğ gayretlerine hâlel getirir; hem Türkler arasında, hem de Batılılara yönelik tebliğ bakımından.

Batıda tebliğe gelince, bu konuda bence teşkilâtlanmada ilk hedef direkt Batılıları ihtidaya yönelik olmamalı. Böyle bir hedef, Hristiyan modelini tekrar ve taklit etmek olur. Hem de bu asrın ruhuna aykırı olarak... Onun yerine, İslâmın özünü lâyıkiyle nasıl düşündürebiliriz? Bazı Batılı alt gruplar için bilgi eksikliklerini ne ile doldurabiliriz? Mânevî ihtiyaçların neler olduğunu nasıl bilebiliriz? Öncelikle kursla, programla ve plânlarla bunları nasıl gerçekleştireceğimize söz konusudur. Bilgi sunmak, iletişim kurmak, sözcü ve temsilcilere eğitim düzenlemek, kurslara hazırlamak, özel teşkilâtlar kurmak faydalı olabilir. Tebliğin asıl önemli yanı, dinin esaslarını sair kültürel veya tâli meselelerle karıştırmamaktır. Bu konuda münakaşa götürmez örneklerin sayısı çok, meselâ bir Batılı, iyi bir Müslüman olması için, masada değil de, yerde yemek yemek mecburiyetinde değil. Batı giyimleri-iffete aykırı olmadıkça onları reddetmenin anlamı yok. Yalnız, beş vakit namaz ve diğer erkanlar, içki içmemek, kumar oynamama, gibi asıl konular tartışılmaz. Bu alanda muhtelif milletlerden Müslümanları biraraya getirmek ve müşterek bir tarzda anlaşmak gerekir. Çünkü halis Müslüman olan bir Nijeryalı, bir Arap, bir Türk, bir Pakistanlı ve bir Endonezyalı kendi millî karakteriyle muamele ederse, bunu Batılıya mecbur edemezsiniz. Şimdi, Batıda, böyle bütün İslâm ümmeti için müşterek olan tatbikatlar ve inançları ihtiva eden, herhangi bir ülke ya da bölgenin kültüründen müstakil, güzel, akıcı İngilizce bir ilmihal bugüne kadar neden hazırlanmadı? Bunu büyük bir eksiklik olarak görüyorum.

Tebliğ metodunda herhalde en mühim ve hassas safha, başlangıç, yani ilk tanıtım safhasıdır. Âyet-i kerimede buyurulduğu gibi,

"Allah böylece dilediğini saptırır, dilediğine hidayet verir."²

ve elbette mü'minlerin Cenab-ı Hakkın rızasına karşı gelmesi yanlıştır, günahdır. Vazifemiz tebliğden ibarettir; hidayet veren Allahu Teâlâdır. Nitekim, bir kişinin zihnini dini mesajlara açmak için, o kişinin içinde bulunduğu noktadan hareket etmek lâzım: Meselâ, kendi dininin emirleriyle ve hükümleriyle bağlı bir Hristiyan için, İslâm dininin şekli bazı fıkıh esaslarını baştan tarif etmek uygun olabilir, ona kıyaslama imkânı verir, dinin bu yanları ona cazip gelebilir. Ama sözde Hristiyan olan, dinin emirlerini yerine getirmeyen bir Batılının zihninde İslâmı uyandırmak baştan geniş bir müsamaha ile yaklaşmayı gerektirir. Çünkü Batıda yumuşak ve esnek bir şekilde maalesef, İslâm, fundamentalizmle aynı anlaşılıyor. Bu peşin hükmü bir tarafa koymak gerek. Çünkü o önce bu şartla İslâma bakacak. bundan dolayı evvelâ bu peşin hükümden onu kurtarmak gerek. Diğer yandan modern Batılı gençler, Batının materyalizminden nefret ediyor, lâkin resmi Hristiyan kiliseleriyle bu mânevî ihtiyaçlarını karşılayamıyorlar. Hidayet ve desteği Şarkta arıyorlar, çoğu zaman da Budizmde veya daha menfî batınî ve batıl inançlara saplanıyorlar. Bu tip gençler, tahmin ediyorum tasavvufla uğraşan tebliğcilerle temasa geçse hak dine kavuşturulabilir. Daha önce dediğim gibi, böyle girişimler profesyonel bir tebliğ plânlamasının doğal ve sağlıklı bir neticesidir.

Müslümanların birbiriyle uğraşmaması, Batı'da tebliğ için büyük önem taşıyor. Bir Batılı, İslâm'ın kendisine göre güzel bir yanını keşfetmesine vesile olan ya da hoşuna giden bir Müslümanla karşılaşır, hemen başka bir Müslümandan "Ama bunlar gerçek İslâma ait değiller; bu ancak batıl inançlardır; onlara karışma, gerçek İslâm ancak bizlerinkidir" sözlerini duymamalı. Ancak, ihtidadan belli bir zaman sonra, dinde sağlamaştıktan sonra Müslüman kardeşler arasında, İslâm içindeki farkları, görüşleri, nüansları ve mezhep özellikleri münakaşa edip araştırmalı. Bilhassa Batıda, İslâmî meselelerde herhangi bir ihtilaftan vazgeçmeliyiz. Âyet-i kerime, "Dinlerinde ayrılığa düşerek fırkalara bölünenlere gelince, sen hiçbir hususta onlardan değilsin."³ buyurmaz mı? Tebliğde bu sorunları kontrol altına alıp ortadan kaldırmak için, yeniden teşkilâtlanmaya muhtacız. İttihad-ı İslâm ve ittihad-ı ümmete bu gibi ihlâllerin ne kadar zarar verdiğini bütün Müslüman kardeşlerimize delilleriyle izah etmeliyiz.

4) Tebliğde bazı hususi vasıtaların ehemmiyeti

Bununla bilhassa kitle iletişim araçlarını eğitim ve kültürel kaynakları kastediyorum. Bunlar gerek Hristiyan ve gerek İslâm tebliğinde olsun, özel bir rol oynar. Bunları kısaca "*medya*" veya "*mass medya*" olarak özetlemek mümkündür. Basın, radyo, televizyon, CD-ROM, bilgisayarda muhafaza edilmiş ansiklopediler, İnternet, video, kablo televizyonu. Bunların yanında okullar, üniversiteler ve İslâm ülkelerindeki turizm de sayılabilir.

Medyanın ehemmiyeti ve tesirinin çok iyi bilinmesine rağmen, Batıdaki İslâm "imaj"ı, ne yazık ki bugünlerde hâlâ menfî olarak anlaşılmaya devam ediyor. Birçok ferdi ve bazen de teşkilâtlı gayretler olmasına rağmen terörizm, "fundamentalizm", kadının eşitsizliği ve zulüm, istibdad, insan hakları ihlalleri gibi konularda menfî imajlara

mani olunamadı. Hayret edilecek şey şu ki, *Albay Kaddafi, Saddam Hüseyin, Yaser Arafat ve Hafız Esad* gibi yaşayışlarıyla İslâma uymayan liderler, tipik Müslüman ve İslâma göre örnek şahsiyetler olarak değerlendiriliyor. Elbette onların Müslümanlığını inkâr etmiyorum, ama onların hareket, görüş ve siyasî kararları İslâm'la bağdaşmıyor.

Batıda netice alınabilecek başarılı tebliğ için bu imajları değiştirmek şarttır. Bunun için evvelâ Müslümanları bu maksatla teşkilâtlandırmak ve koordine etmek gerekiyor. Bu konuda Musevilerin medya hareketini model olarak almamız. Cinayet ve zulüm örnekleri çok. Meğer ne kadar müsbet bir imajları var medyada? Batıda siyasî tesirleri çok büyüktür, hem Amerika'da, hem de başka ülkelerde! Müslümanların tesiri, yüksek seciyelerine ve bilhassa hak dine mensubiyetine göre onlardan yüz kat daha güçlü olmalıydı, ama maalesef. Onların medya usüllerini araştırmalı ve faydalanmalıyız. Ta ki en hayırlı ümmet Batıda da gerçek yerine otursun. Bence, onların başarısı genelde iyi teşkilâtlanmadan, hedef kitleleri iyi seçmeden ve disiplinlenmeden kaynaklanıyor. Bozuk ve eksik metodlara dayanmıyorlar. Batıların İslâmı karşılaştıkları ilk ve en ağırlıklı yol, medyadır. Batıda tebliğ için en mühim, en tesirli ve en şaşmaz yol budur. Bu asrın medyasının hiçbiri Peygamberimiz (a.s.m.) zamanında yoktu. Bunu nazarınıza arz ediyorum.

Tebliğle ilgilenenler için, okullar dikkate şayan diğer bir tesir sahasıdır. Bilhassa Hristiyanlar dâvâlarını ve İncil'i yaymakta eğitim kurumlarını çok kullanmaktadırlar. Avrupa'da artık okullardan istifade edebiliriz. Çünkü din eğitiminde çoğu Avrupa ülkelerinde sadece Hristiyanlık değil, bütün dünya dinlerine yol açılıyor. Onun için birçok ders programına İslâm dini dahil edildi. Ama maalesef çoğu yanlışlıklarla dolu, uygun olmayan gayr-i müslimler ve müşteşrik kaynaklardan faydalanılmış bir suretle sunuluyor. Bu ders programlarına sağlıklı, müsbet ve ilmî bir istikamet gücü kazandırılmalıdır. Bu öncelikli bir hizmet olarak bekliyor. Buluş çağı gençlik yılları; ihtida, biat, dine bağlılık ve dini takviye etmek için en uygun yıllar sayılır. Avrupa'daki ihtidaların büyük bir kısmı 25 ile 40 yaş arasında, ya da evliliğe ilişkin vuku bulur. Hristiyanlık ve Musevilik için de çoğu din seçimleri 10 ile 20 yaş arasında olduğundan, ders programlarında İslâmın gerçekçi bir suretle ortaya konulmuş olmamasının zararı ve belki de art niyeti daha iyi anlaşılmış olur.

Özellikle Batıda eskiden beri üniversitelerin tesiri ve nüfuzu büyüktür. Bazı ders programlarında belli peşin hükümler, ilmi hakikate aykırı düşünceler ve kısmen sansür hüküm sürerken, Batı üniversitelerinde genellikle fikir ve araştırma hürriyeti sınırlanmaz. Geçen 10-20 senedir özel İslâmî kurumlarının sayısı çoğaldı. Ancak, bu açılmış fırsatları değerlendirmek için bir insan kıtlığı ya da kalite eksikliği ortadadır. Bir medya çeşidi olarak çabuk yayılan İnternet sistemi ve başka tesirler, beynelmilel akademi toplumunu gittikçe daha kaynaştırıyor. Sadece dillerden kaynaklanan sınırlamalar kalır. Nitekim en büyük, tesirli ve en çabuk büyüyen dil, hem İnternet'te, hem de yazılı olarak basılmış ve neşredilmiş eserlerde, İngilizcedir. Risale-i Nur'un bu ortamda sınırlı kalmış tanınırlığı büyük bir kayıp olarak kabul edilmelidir. İslâmî konularda tanınmış profesörler arasında Risale-i Nur'un şöhreti artsa ve müracaat kaynağı olarak yaygınlaştırılsa, şüphesiz büyük bir hizmet olacaktır.

Yirminci asrın belli başlı bir hadisesi de, uluslararası turizmin büyümesidir. Çoğunlukla eğlence ve zevk arayışı olmakla beraber, özellikle gençlerin bir kısmı, yeni arayışların ve tefekkür sistemlerinin peşindedir. Batılıları İslâmdan alıkoyan sebeplerin birisi de hiç şüphesiz kültür ayrılığı ve büyük kültür farklılıklarında yatıyor. Böyle gençlerin kendi arzusuyla Müslüman bir ülkede bulunması kültür ayrılığının menfî tesirini azaltıp yumuşatıyor. Böylece İlâhî mesajı onları ulaştırma şansları artıyor. Bir daha bu tebliğ fırsatını yakalayamayız. O halde onlara rastgele değil, organize bir şekilde muhatap almakta fayda vardır.

Yukarıda saydığımız sahalarda Bediüzzaman Said Nursî'nin tavrını tahmin edebiliriz. Hayatı boyunca medyadaki gelişmeleri takip etmiştir. Eğitim, okul organizasyonu, ders programları ve üniversitelerle çok ilgilenmiş bir âlimin yukarıdaki tavsiyelere iştirak edeceği ve sevinçle destekleyeceğinde şüphe yoktur, sanırım.

5) Tebliğ usülleri

Burada bu geniş mevzuya fazla girmek istemiyorum. Başta bize, tebliğde ders ve hidayet rehberi olarak Kur'ân-ı Kerim verildi. Bu konuda Kur'ân'dan iktibas edebildiğim âyetlerden ikisini sunuyorum:

"Kitap ehliyle ancak en güzel bir yoldan mücadele edin; güzellikle, yumuşaklıkla, delil ve ispat yoluyla onlara hakkı anlatın."⁴

"Kötülüğe iyiliğin en güzeliyle karşılık ver; bir de bakarsın, aranızda düşmanlık bulunan kimse candan bir dost oluvermiştir."⁵

Risale-i Nur'da da tebliğ hakkında öğrenebilecek birçok şey var, özellikle Batı insanına tebliğ için, sayısız örneklerden birkaç tane aktarıyorum:

*"Senin üzerine haktır ki, her söylediğin hak olsun. Fakat her hakkı söylemeye senin hakkın yoktur. Her dediğin doğru olmalı, fakat her doğruyu demek, doğru değildir."*⁶

*"Belki, daire-i İslâmiyet içinde, hangi meşrepte olursa olsun, medar-ı muhabbet ve uhuvvet ve ittifak olacak çok rabıta-i vahdet bulunduğunu düşünüp ittifak etmek..."*⁷

Bu sözleri söylemek kolay, ama tatbik etmek çok zordur.

Yukarıdaki fikirlerimi bir cümlede hülâsa edersem, tebliğde bütün ümmet-i Muhammed'in teşrik-i mesaide bulunması şarttır.

"Taşları birbirine kenetlenmiş bir bina gibi saf tutarak, Onun yolunda cihad edenleri muhakkak ki Allah sever."⁸

*Tebliğde kişileri ikna etmek için, en iyi usul, **tatbikî davranış** örneğidir. En tesirli misal, tatbikî misaldir. Bu, Allah'ın birliği ve İttihad-ı İslâm ittifakında yegâne simge olmalıdır. Maalesef, şimdilik kavgalarımız ve ihtilaflarımız bu cihadımızı engelliyor. İnşallah istikbalde "en hayırlı ümmet" tekrar tevhide yaklaşacak. Tebliğ ve irşadda muvaffakiyet için en mühim şart, belki tek şart, budur.*

6) Batıda tebliğ için Risale-i Nur'un uygunluğu, yayılma şansı

Türkiye'de Bediüzzaman Said Nursî'nin emsalsiz ve parlak itibarını inkâr eden yoktur. Çünkü o, hayatı boyunca Osmanlıya ve Türk devletlerine pek büyük hizmetler etti ve onun eserlerinin kıymeti ilk incelemeyle belli olur. Halbuki, uluslararası seviyede çok farklı bir tablo çizmektedir. Belli gayretlere rağmen, Batı'da tercümelerinin ya olmaması ya da dağıtılmaması, Batı aydın ve profesörlerinin takdirini engelliyor. Ayrıca, Bediüzzaman Said Nursî'nin Türkiye'ye has büyük katkı ve hizmetleri, onların modern Batı için uygunluğunu ve kıymetini ispat etmiyor.

Türkiye dışında Bediüzzaman Said Nursî'nin mütefekkir olarak üstünlüğü ve uygunluğunu izah ve ispat eden bazı sebepleri arz ediyorum:

- *İman ve modern ilmin tam imtizacını ve ilmî gerçeklerin dini tasdik edip takviye edişini mükemmel delil ve örneklerle ispatladı.*
- *Modern Batılı laik kültürün kötülüklerinin ve Batılı kültür gelişmelerinin dine ve iman-ı billahı ihlallerinin teşhisinin eşi görülmemiştir.*
- *Her kim onun modern insan tarafından dine sorulan sorulara cevaplarını mütalaa ederse, onları tasdik eder. İnancı ispat konusunda birçok yenilik getirmesine rağmen Kur'ân ve Sünnet-i Seniyyeden zerre kadar taviz vermez.*
- *Bilhassa mü'minlerin demokrasiye, siyasete ve milliyetçiliğe karşı tavırlarını, inançlara göre ıslah edip yeni düşünce kalıpları ortaya koymuştur.*
- *Tarikatlar dışında mü'minlerin mânevî ıslahı için, başarısı ispatlanmış hareket tarzlarını ve metodlarını yeniden keşfedip ihya etmiştir.*
- *Modern ilim, teknoloji ve medeniyetin sağlam ve müspet yanlarını kabul ve muhafaza ederken, ihya-yı din, Darü'l-İslâmın takviyesi, hem de Batılı laisizmin ve aşırı modernizmin hücumuna mukavemet için yeni bir vizyon ve kalıpları belirtip ortaya koymuştu.*

Batıda tebliğ için bu üstün fikirlerin uygunluğu ve ehemmiyeti âşikârdır.

7) Hâtime

Çok iyi tanıdığım iş dünyasında, "*Hedefi olmayan hedefe varamaz.*" diye bir deyim var. Aynen Risale-i Nur'da Bediüzzaman Said Nursî,

"Gaye-i hayal olmazsa ya da unutulursa, zihinler enelere döner, etrafında gezerler."⁹

diye yazıyor. Elbette tebliğin hedefi, hem Batılıları büyük ölçüde, hem de Batıdaki Müslüman asıllı insanları hak dine kavuşturmadır. Bunun için belki Müslüman asıllılar için bir nesil ve Avrupalılar içinse, iki veya üç nesil gerekecek, inşallah.

Yukarıdaki umumi fikirlerimden Nur Cemaati için çıkarılacak neticeler var mı?Şu iki noktaya dikkatinizi çekmek istiyorum:

Birincisi, teşkilâtlandırmada, ittifakın ehemmiyeti çok büyük olduğundan Avrupa ve Amerika'daki Nur talebeleri, hemen hemen her zaman başka gruplar ve organizasyonlarla alâka kurup teşrik-i mesai etmelidir. Almanya hariç, diğer ülkelerde Nur talebeleri Müslümanlar arasında bir azınlık olduğundan, kanaatimce müstakil teşkilâtlar kurmalarının mahzuru var, avantajı yok. Bu demek değildir ki Nur talebeleri kimliklerinden vazgeçsinler. Bu mukaddes hizmeti en iyi bir şekilde yerine getirirken, Nur Cemaatine mensubiyetini Cenab-ı Hak bilsin yeter. Kardeşlerinin çoğu onları sadece Müslüman kardeş olarak tanısin.

Bir noktada daha, direkt ve gözle görünür bir katkıda bulunabiliriz. Uluslararası en yaygın dil olan İngilizceyle Risale-i Nur'un bir tercümesi behemehal hazırlanmalıdır. Finansman, dağıtım ve tanıtım için profesyonel bir medya stratejisi, üniversitelerle temaslar dahil, geliştirilmelidir. Bu suretle Risale-i Nur'un mübarek meyvelerini ortaya koymak, Batıda tebliğ için pek büyük bir hizmet teşkil edecektir.

"Seni her türlü noksandan tenzih ederiz. Senin bize öğrettiğinden başka bilgimiz yoktur. Sen her şeyi hakkıyla bilir, her işi hikmetle yaparsın."¹⁰

* **SAİD İBRAHİM**

1953'de Hollanda'nın başkenti Amsterdam'da doğdu. 1974'de Rotterdam İktisad Fakültesini bitirdi. Yirmi yıldan beri "Shell Company" uluslararası petrol şirket grubunda çalışmaktadır. İş icabı uzun yıllar yurt dışında bulundu. Birkaç defa İngiltere'de, 1983-1986 yılları Dubai'da ve 1991 ile 1994 arasında İstanbul'da ikamet etti. Hristiyan bir ailede yetişti. Türkiye'de 1994 başında Risale-i Nur sayesinde ihtida etti. Kısa sürede Türkçeyi öğrendi. Ayrıca İngilizce, Fransızca, Almanca ve Hollandaca bilmektedir. Evli ve üç çocuk babasıdır. Halen Londra'da finans direktörü seviyesinde görev yapmaktadır.

2 14:4, 74:31.

3 6:159.

4 29:46.

5 41:34.

6 Mektubat, Yirmi İkinci Mektup, 1, 4.

7 Lem'alar, Yirminci Lem'a, 1, 2, 2.

8 61:4.

9 Sözler, Lemeat.

10 2:32.